

בסוגרים. מידות בינלאומיות

המספר הצעיר נסוב אדוני (25) שעבר את הגלגול מסיפורי מלחמה (מצויינים) לסיפורי אגדות, הגיע לבסוף לתנ"ך. בגליונו האחרון של עין, דרשבעון שהוא עורכה פרסם סיפור בן עשרת אלפים מלה, בו תאר את רקע עליית אליהו הנביא השמימה. ההסבר: אליהו שהיה זנאי ואיש מושחת, נדקר למוות על ידי תלמידו אלי-שע, בנסותו לחצות את הירדן ברכי לסיבוב הוללות ברבת-עמון.

והמרוצה מעצמו: "שלחתי מברק-ברכה לזינפטון צירצ'יה, עם עלייתו לשלטון. וזינפטון הוא אחד מידידי הטובים ביותר." כוכב הוליבודי שלא התפרסם בגלל יופיו המיוחד, בוב הופ, יצא בהכרזה מצערת: "אני מסכן. חייתי חיים בודדים.. לא יצאתי עם נערה עד שהייתי בן ארבע!" לראו פולד זכה להכרה ערכית: בשדר דריו רמאללה, תחנת השידור של הממלכה ההאשמית, את אחד משירי הגני המעולים שלו, הדגיש הקריין את מוצאו היהודי של הזמר.

השגריר השווייצרי, אשתו ובתו, בתצוגת האופנה יפהיפה תכונת-העינים

לבנים או פנסתרים?

סופרון עברי (110 ע"י — ד"ר משה סמבטיון — אשכולון 1) ל"ה.

בספרון (אנציקלופדיה לספרות) כלולים 150 ערכים בלבד המקיפים את גדולי הסופרים, העבריים מימי פילון האלכסנדוני, הכתובים בצורה שאינה יודעת גבול בפני עותיה או כיבודיה.

משורר ההשכלה: "בדורו היה משורר בחסד עליון... ואילו בדורנו רוב תוכני שיריו עבר עליהם כלח לא קראים." חיים נחמן ביאליק, לו מקדשים ארבעה עמודים (בהשוואה לעשרים המוקדשים למחבר עצמו) זוכה לשבח, "כל חיבה שבשירי (מתו מדבר) כלבנה שבקיר" אך לעומת זאת, הפואמה המעורפלת, האטומה והביניימית, מגילת האש, אין נגר ובן-נגר שיפנחה. אחר התקפה גסה ובלתי מרוסנת על פרופסור יוסף קלאוזנר, בגלל ספרו ישו הנוצרי ("שכמא את ספרותנו בלשונו הקדושה") בא שבה לגרשון שופמן: "מלה — פסנתר", גינוי לאברהם שלונקי במיטב השיפה העברית המחודשת לפי ד"ר סמבטיון וזלמן שניאור, "כוכב הלואי לשמש השירה הגדול ביאליק" אך אף הוא סובל במקצת ממחלת "המלל הפיוטי".

אריז, אריז, אריז. התוצאה הברורה: האדם האחד הגדול באמת וראוי להוקרה של ממש הוא ד"ר משה סמבטיון. נכון, מעמוד 50 עד 70, על חמישיית הסופרון, משתרע ניתוח האיש סמבטיון, אלוהיו ותו. כדאי להסתפק באיש בן ה-38, שהוא גדול הסופרים הצעירים בארצישראל ואחד המלומדים הגדולים בעולם... אמן הסגנון העברי והפילוסופי... אשל רברב שענפיו נוטים לארבע רוחות העולם: מספר, פייטן, איש מדע, פילוסוף, בלשן, מבקר, מסאי,

יהודי (בשם סמבטיון, כמובן) בגיל 14, הוחרם בזכות זאת על ידי שלטונות הישיבה האגודאית בה למד, בחרם שהחרים יהושע את ירחו ובקללה נמרצת שקילל אלישע את הנערים: "ארור הוא ביום, ארור הוא בלילה, ארור בצאתו וארור הוא בכואו." הוא נדד לבודפשט, בירת הונגריה, הוסמך לרבנות, הפך נואם בחדש עליון, עתון הונגרי הגדיר כנואם בדינמיט מילולי העלול לפוצץ סלעים.

אחר אהבים, ארמירל. בצרפת התיפרסם בספרו האוטוביוגרפי חיים במלחמה, משהו גם כתב כי "יצירה איובית זו עולה על כל הספרות האוטוביוגרפית שבעולם, לרבות זו פרופונדיס לאוסקר ויילד", האשים את שפינוזה (בגיל 17) כי היה גנב ספרותי, עמד בגיל 19 כראש ההגנה החשאית, ברית סמבטיונית, בכסבריה, נאסר, התחפש למי שוגע, נמלט מבית הסוהר וחזר לכפר מולדתו.

בבונדשונו, הכפר, התאהב "אהבת ביכורים בעלמה יפהיפה, התעלס באהבים", אך עלה ערב יום הכפור תרצ"ד באניה צרפתית, לבוש כאדמירל בריטי, לנמל חיפה. התוצאה: חיילי הוד מלכותו הצדיעו.

ד"ר סמבטיון עבד בתל-אביב כפועל שחור מוכר עתונים, הכין את מפעל חייו, אני ציקלופדיה בת עשרה כרכים, בלילות. משך שנה וחצי פרסם מאה וחמישים מאמרים בהמשקף הרביזוניסטי אך "פרסומו העולמי, כשרונו הגאוני וידיעותיו האנציקלופדיות הביאו לכך שכל חוגי היישוב נידוהו, קיפחו את פרנסתו וירדו לחייו" (מתוך קנאה, כנראה). מאז נעשה "איש ריב ואיש מדון להכול. ידו בהכול ויד כל בו."

העובדות (שלדעתו) קרא הוא למרד עברי מזויין נגד השלטון הבריטי בפלשתינה-א"י

סידני סטני ובת-דודתו ידיד טוב מאד

ופבליציסט, עתונאי, עורך, מחנך סופרים, מהפכן, מרדן, לוחם נגד כל העולם, חושן, מארגן, תעמלן, פולמטן. מלבד זאת נולד בכסרביה (שברומניה) בכך שוחט, כתב יומן בגיל שש, ידע מסכת תלמוד בעל-פה בגיל שמונה, ערך ירחון

פובליציסט, עתונאי, עורך, מחנך סופרים, מהפכן, מרדן, לוחם נגד כל העולם, חושן, מארגן, תעמלן, פולמטן. מלבד זאת נולד בכסרביה (שברומניה) בכך שוחט, כתב יומן בגיל שש, ידע מסכת תלמוד בעל-פה בגיל שמונה, ערך ירחון

מוזעת פשעים

